

Ladislav Kubíček

Kříž není soukromá záležitost

„Trpím a doplňuji na svém těle, co zbývá do plné míry Kristových útrap, a to pro jeho tělo, církev,“ píše svátý Pavel z vězení. Neříká, že trpí, aby se stal dokonalým, aby si zasloužil nebe. Trpí pro církev. Kristus neříká žádné slovo zbytečně. Jestliže po nás chce, abychom „vzali svůj kříž a následovali ho“, není to jen nějaká básnická formulace. Zve nás tím k účasti na své záchranné vykupitelské akci pro celé lidstvo. Avšak kolik je těch, kdo tuto výzvu svobodně a ochotně přijímají? Kříž bolí, a tak máme chuť se mu vyhnout. Jenže náš kříž je součástí kříže Kristova a rozhodnutí, zda ho přijmeme nebo odmítneme, nepochybně není naší soukromou záležitostí. Když ho odmítnu, je to dějinná škoda. A stejně mě čeká. Chci se dostat do nebe, ale bez kříže tam nevejdou. Je to však ještě složitější. Trpí tím církev. Církev je duše světa – jak tím tedy trpí svět! Přijmeme-li svůj kříž a utrpení, jakou radost z toho má Kristus a prospěch svět!

Moje troška nic neznamena?

Ekonomická struktura Božího království je jiná než světa. V Sodomě do počtu spravedlivých chyběli jen tři. Může záležet na každém z nás. Najedná straně jsem jen práškem ve vesmíru, na druhé straně jedinečný obraz Boží. A víme, co skrze nás chce ve světě Bůh udělat, co mu chce říci? Učme se myslet ve čtvrtém rozměru. V Božím království je stále teď. Myslíme si, že Kristus už trpěl, vstal z mrtvých, je ve slávě a všechno je hotovo? Stále jedná a čeká na naši spolupráci. Kněz slouží mši svátou pro nás a s námi. Prožíváme v tom bohatství svého liturgického života? To není jen útěcha. A jestli řeholí dějiny, pak je nejvyšší zodpovědné prožívat vážně každý den. Máme k tomu svátosti a celý arzenál pomocníků – Pannu Marii, anděly strážné, křestní a biřmovací patrony. Jaký k nim máme vztah? Jak s nimi spolupracujeme? Kdypak si na ně vzpomeneme?

(z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?*)

Richard Rohr

Lazar a boháč

V kultuře přebytku lidé nutně neztrácejí touhu konat dobro. Je to ještě horší. Už ani dobro nerozpoznají. Stávají se duchovně slepými. Nepoznali by pravé morální dobro, i kdyby je měli před očima.

V osmdesátých letech zaplavila Spojené státy hrozná aristokratická mentalita. Když jsem v šedesátých letech prodělával formaci, nikdy bych nemohl mluvit způsobem, jakým někteří lidé mluví dnes. Dělat rasistické poznámky

namířené proti jiným etnikům, dělat si legraci z chudých je dnes v rozjeté americké společnosti docela normální. Je to duchovní slepota a je to naprosto špatné. Znamená to, že lidé už vůbec nepoznávají Krista.

V biblickém příběhu boháč nepronásledoval Lazara vědomě (viz Lk 16,19–31). On ho nevyhodil ze dveří. Příběh dokonce ani neříká, že by byl příčinou Lazarovy chudoby. Zlo toho bohatého muže, o kterém Ježíš vypráví onen hrozný příběh, tkví jednoduše v tom, že si boháč prostě ničeho nevšiml. On není zlovolný, ničemný nebo nutně arogantní či nízký – on si jen není ničeho vědom.

Boháč Lazara nikdy nepozoroval, neboť jeho zájem se soustředil na prestiž, komfort, konzum. Byl to „bohatý člověk, nádherně a vybraně se strojí a den co den skvěle hodoval“ (Lk 16,19). Za to byste žádného člověka nevsadili do vězení! Nedělal nic „špatně“, nicméně příběh ho vsazuje do „trápení podsvětí“. Proč?

Je to zvláštní vlastnost nenasytnosti: čím víc máš, tím víc chceš. Zeptej se bohatých, zda byli, kdy spokojeni. Pořád jen: chci víc! Úroveň rafinovaného zaopatřování této země roste každým desetiletím. Naše restaurace, hotely, auta jsou stále lepší a lepší a my jsme si na to zvykli! Je obtížné vracet se zpět. A neznamena to jednoduše, že čím víc máme, tím víc chceme. Konečná odpověď (ironicky, ale nikoli překvapivě) zní: tím méně to uspokojuje. Čím víc máš, tím víc chceš a tím méně to uspokojuje. Jak rafinovaná a bezúčelná forma mučení!

(meditace pro čtvrtek 29. týdne v mezidobí)

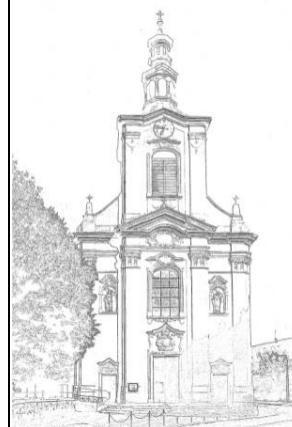
Prosba Radia Proglas

Milí přátelé,
letní období, které je za námi, nám kromě sluncem zalitých vzpomínek zanechalo i pořádnou díru v našem rozpočtu. Jak víte, žijeme pouze z vašich darů. Během letních měsíců dochází pravidelně k jejich poklesu, který byl tentokrát velmi citelný a významně omezuje už i naši běžnou činnost. Proto vás chci poprosit o mimořádný dar na provoz Radia Proglas. Děkuji vám za vaši stálou a věrnou podporu, bez níž se opravdu neobejdeme. Přispět můžete na náš dárcovský projekt na Darujme.cz nebo na účet číslo: **4200043003/5500** Raiffeisenbank a.s.
S vděčností, že spolu vytváříme dílo Proglasu,

Pavel Mikšů
šéfredaktor Radia Proglas

Václav č. 34 (2021)

17. 10. 2021

Týdeník

Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

29. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE kostel sv. Václava

Ne	Po	Út	St	Čt	Pá	So
9:30	X	8:00	8:00	8:00	16:30	X

SULEJOVICE kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci v 8:00

Modlitební skupina – kostel sv. Václava, pátek v 15:30

- Farní kavárna je vždy v neděli po mši sv.
- Náboženství pro školní děti bude pravidelně v úterý od 14 h.
- Meditace s varhanní hudbou – kostel sv. Václava, v pátek 22.10.; 29.10.2021 v 17:15.
- Sbírka na misie v neděli 24. 10. 2021.
- V neděli 24. 10. 2021 Den varhan v Lovosicích:
v 9:30 mše sv. s požehnáním varhan, hl. celebrantem Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický
v 15:00 varhanní koncert – PhDr. Pavel Hrubeš: Varhanní variace v proměnách staletí
- V neděli 24. 10. 2021 se po mši sv. máme příležitost se při kávě setkat a pohovořit s otcem biskupem v prostorách LOVO Galerie. Prosím, kdo můžete, přineste s sebou něco sladkého. Děkuji.

21. Jako za dob apoštola Pavla I

Co je to vlastně ‚křest Duchem svatým?‘

Brzy po tom, co jsme se začali zabývat úlohou Ducha svatého v boji proti narkomanii, navštívil naše Středisko kněz – jezuita. I on chtěl o křtu vědět něco víc. Slyšel naše lidi na pouličním shromáždění a udělalo to na něj takový dojem, že chtěl poznat jejich tajemství. Otec Gary s námi strávil ve Středisku jedno odpoledne. Zamýšleli jsme se společně nad hlubokým významem křtu. Nejprve jsme mu ukázali odkazy k této zkušenosti v Douayově verzi Bible. „Křest z Ducha svatého není záležitostí konfesijní,“ řekl jsem mu. „Pracuji s námi episkopální, luteráni, baptisté i metodisté a všichni jsou naplnění Duchem svatým.“

Řekli jsme otci Garymu, že křest Duchem svatým je duchovní zkušenost, která dává člověku sílu. „Přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás,“ řekl Ježíš, když se po své smrti zjevil apoštolům. Otec Gary se se mnou sklonil nad Biblí. „První zmínka o této zvláštní zkušenosti přichází už v časném období evangelijního vyprávění. Jak si vzpomínáte. Židé se kdysi dotazovali, zda je Jan Křtitel Mesiášem. Jan jim ale řekl: ‚Jde za mnou silnější nežli já, kterémuž nejsem hoden rozvázati řemínky u obuvi jeho. Já zajisté křtil jsem vás vodou, ale on vás křtíti bude Duchem svatým‘ (Mk 1,7-8). Od počátků křesťanství měl tedy tento křest z Ducha svatého zvláštní význam. Označuje totiž rozdíl mezi posláním pouhého člověka – bez ohledu na to, jak je smělé a účinné, a mezi posláním Krista: Ježíš pokřtil své následovníky Duchem svatým. Ve svých posledních hodinách hovořil mnoho o Duchu svatém, který po jeho smrti přijde, aby s nimi zůstal, těšil je, vedl a dával jim moc, která by jim pomáhala nést jeho zvěst dál. Pak se jim zjevil po ukřižování a řekl jim, že nemají opouštět Jeruzalém. ‚Přikázal jim, aby z Jeruzaléma neodcházeli, ale aby očekávali zaslíbení Otcova, o kterémž jste slyšeli ode mne. Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtění budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech . . . Přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás.‘ (Sk 1,4-8)

Pak jsme obrátili do druhé kapitoly Skutků. Připomněl jsem otci Garymu: „Hned potom byli učedníci shromážděni v Jeruzalémě, aby spolu strávili letnice. ‚A když přišel den padesátý, byli všichni jednomyslně pospolu. I stal se rychle zvuk z nebe, jako valícího se větru prudkého a naplnil všechnen dům, kde seděli. I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýž posadil se na každém z nich. I naplnění jsou všichni Duchem svatým a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvatí.‘ (Sk 2,2-4)

Od této zkušenosti letnic jsme my letniční přijali své jméno. Na křest Duchem svatým klademe veliký důraz, neboť byl předpovězen Janem Křtitelem, zaslíben Otcem a prožit o letnicích. Jistě jste si všiml té ohromné změny, která se po tomto zážitku s apoštoly stala. Předtím to byli ustrašení a bezmocní lidé. Pak obdrželi sílu, o které Kristus hovořil. Uzdravovali nemocné, vymítali d'ábly, křísili mrtvé. Titíž lidé, kteří se při ukřižování schovávali, vydali se po této zkušenosti se svým poselstvím a nepřátelskému světu.“ Pak jsem vyprávěl otci Garymu o ohromné vlně probuzení, která se na počátku dvacátého století převalila přes Spojené státy, Kanadu, Anglii a jižní Ameriku. Jádrem tohoto probuzení byla zvěst, že moc, kterou dostala církev o letnicích, se z větší části obrátila v nemohoucnost a může se zase obnovit křtem Ducha svatého. „Kniha Skutků mluví o pěti různých obdobích, ve kterých lidé prožili tuto zkušenost,“ řekl jsem mu dále. „Časní letniční viděli, že ve čtyřech z pěti těchto období mluvili pokřtění lidé jazyky.“

Otec Gary chtěl vědět, jaké to vlastně je ‚mluvit jazyky.‘ „Je to jako hovořit jinou řečí. Řečí, které nerozumíte.“ Ukázal jsem mu v Bibli jedno místo za druhým, kde je popisováno, jak tato zkušenost následovala po křtu Duchem svatým. Učedníci mluvili jazyky o letnicích. Saul byl naplněn Duchem svatým po svém obrácení cestou do Damašku a hned na to mluvil jazyky. Říká: „Děkuji Bohu svému, že více než vy všichni jazyky mluvím.“ (1 Kor 14,18) Duchem svatým byli pokřtění členové Korneliovy rodiny a začali mluvit jazyky. Podobně byli pokřtění noví křesťané v Efesu a začali mluvit jazyky. I ve vyprávění o pátém křtu v Samaří, viděl Šimon – kouzelník, že se děje něco mimořádného a chtěl tuto moc pro sebe; nabídl za ni peníze: „Dejte i mně tu moc, ať na kohokoli bych vložil ruce, přijme Ducha svatého.“ (Sk 8,19) Nezdá se být logické, že to, co viděl, bylo rovněž mluvení jazyky?“

„Asi tomu tak bude, stalo-li se tak při všech ostatních křtech. Kdy jste zažil tuto zkušenost sám?“

„V naší rodině to byla tradice třech generací.“

Hovořili jsme chvilku o mém skvělém, zapáleném dědečkovi. Ten slyšel o jazycích poprvé v roce 1925 a při každé příležitosti, která se mu naskytla, kázal proti tomu. Jednou ale, když stál na kazatelně a horlil proti letničním, začal se sám chvět a trást, což se často stává, když tato moc vstupuje do člověka poprvé. Je to něco, co pociťujete jako lehký otřes, který však není ani trochu nepříjemný. Když se tohle s dědečkem stalo, byl sám tou nejpřekvapenější osobou na světě. Přijal křest a začal mluvit jazyky. Od té chvíle kázal letnice kdekoliv mohl, protože sám poznal, jakou moc tato zkušenost má. Můj otec obdržel tento dar, když mu bylo 25 a já už ve svých třinácti. Všechny tři generace kážeme dnes tuto

zvěst. Otec Gary chtěl vědět, jak taková zkušenost vlastně vypadá. „Proč se nezeptat našich mladých?“ navrhl jsem. Pozvali jsme ho na oběd a nad kuřetem se salátem naslouchal otec Gary vyprávění několika našich mladých o tom, jaké to bylo, když byli naplněni Duchem svatým.

První byla na řadě dvanáctiletá Neda. Našli jsme ji na Coney Islandu, když se toulala jako ztracená. Linda Meisnarová se od ní dověděla, že sex a alkohol byly její revoltou proti vlastní rodině. „Pila jsem hodně,“ vypráví, „a šla s každým hochem, kterému se zachtělo. Nenáviděla jsem své rodiče, zvláště pak matku. Linda mne přivedla sem do Střediska a já seděla tady v kapli a poslouchala vyprávění mladých o tom, jak jim Ježíš pomohl v jejich pokušení. Když se mi nechtělo s nějakým hochem jít, s odporem jsem se od něj prostě otočila. Narkomani měli však své problémy daleko horší. ‚Pokouší nás to stále,‘ říkávají. ‚Běžíme teď ale vždycky do kaple a modlíme se.‘ Když se modlili, mluvili v jiné řeči, ale vyhlíželi šťastně a byli si jisti sami sebou. Když pak vstali ze svých kolen, bylo jejich pokušení pryč. Tak mne přivedli k tomu, že jsem chtěla mít totéž. Jednou jsem se šla do kaple modlit. Začala jsem vyprávět Bohu o všech svých problémech a prosila ho, aby vstoupil do mého života tak, jako přišel do srdcí narkomanů. Jako oslepující záře vnikl Ježíš do mého srdce. Něco převzalo moji řeč. Měla jsem pocit, jako bych seděla někde u řeky, která protéká skrze mne. Jeden z našich pracovníků mi pak ukázal v knize Skutků, co to vlastně bylo. Tehdy se mi přihodila ta nejkrásnější věc v životě.

Otec Gary jen seděl, naslouchal, pokyvoval hlavou a občas přitakal na znamení, že rozumí. Zvláště druhý chlapec vymámil z něj tuto reakci. Vyprávěl: „Především jsem si jist, že je to všechno skutečnost. A víte jak? Vypadalo to jako, by Ježíš Kristus vystoupil přímo z Bible. Stal se živou bytostí, která chtěla zůstat se mnou ve všech mých problémech.“

„Ano,“ řekl otec Gary, „to je úžasné!“ ...

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)